

РЕШЕНИЕ

№ 34518

гр. София, 07.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **9586** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба на адв. Д. Д., като пълномощник на Б. Б. Г., М. Г. Г. и Г. Г. Г., всички срещу ЗАПОВЕД №РОК25-РД09-146/12.08.2025г. на кмета на район „О. купел“, Столична община (СО).
С оспорвания административен акт, на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) е наредено на жалбоподателите да премахнат незаконен строеж: „Незаконно пристроена баня в стълбище на 3^{-ти} етаж, част от обособен обект с кадастрален идентификатор 68134.4140.23.2.3“, разположена в съсобствен имот – къща с идентификатор 68134.4140.23.2, изградена в урегулиран поземлен имот (УПИ) XIV-23, кв.46 по плана на[жк], с административен адрес на [улица].
В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателите поддържат, че в случая не е налице незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, тъй като процесната баня представлява част от самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4140.23.2.3 с предназначение за жилище. Твърдят, че към датата на издаване на оспорвания акт, цялата сграда в която се намира и процесният обект – баня, е била в режим на търпимост по силата на издадено от главния архитект на СО Удостоверение за търпимост с №187/23.08.2024г. Изтъкват, че с писмо от 11.03.2025г. главният архитект на СО е декларирал, че Удостоверението за търпимост се отнася за цялата сграда, включително и за самостоятелния обект с идентификатор 68134.4140.23.2.3 за част от който е издадена процесната Заповед. Сочат, че именно на основание издаденото Удостоверение

за търпимост кметът на район „О. купел“ сам е оттеглил предходна своя Заповед за забрана за ползването и достъпа до невъведен в експлоатация по установения ред строеж: „Незаконно преустройство на тавански етаж в жилище с идентификатор 68134.4140.23.2.3“. Смятат, че оспорваният административен акт противоречи на предходен административен акт, издаден от същия орган, с което според тях се създава правна несигурност. Оспорват установяванията на длъжностните лица, съставили Констативен акт (КА) №13/12.06.2024г. като твърдят, че посочените служители на районната администрация не са посещавали обекта и не е била извършена проверка на място в имота, а освен това поддържат, че жилищните помещения в таванския етаж на сградата са били обособени още с построяването ѝ през 1968-1969г., а не както е посочено в периода 2019-2023г. Жалбоподателките Б. Г. и М. Г. лично и всички чрез процесуалния си представител адв. Д. Д., молят съда да отмени Заповед №РОК25-РД09-146/12.08.2025г. на кмета на район „О. купел“ и да осъди ответника да им възстанови сторените разноски по водене на делото.

Ответникът – КМЕТ на район „О. купел“, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. В. П. поддържа, че процесната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите Б. Г., М. Г. и Г. Г. са наследници по закон на Г. Г. Г., видно от приетото по делото Удостоверение за наследници с изх. №РОК23-УГ01-2356-(1)/25.04.2023г. (л.165).

С Нотариален акт (НА) за дарение на недвижим имот №60/18.02.1966г., том V, нот. дело №802/1966г., общият наследодател Г. Г. е придобил собствеността върху недвижим имот: празно дворно място с площ 554 кв.м., с неуредени регулационни сметки за придаваемите 103 кв.м., представляващо парцел XIII за имот пл. №7, кв.40 по плана на кв. С. (л.161, 162).

С НА за продажба на недвижим имот №126/11.06.1975г. наследодателят на жалбоподателите е продал на сестра си Л. Г. П. следния недвижим имот: Втори етаж от двуетажна двуфамилна жилищна сграда със застроена площ 99.60 кв.м., заедно с S ид. части от общите части на сградата, S ид. части от зимничните помещения и 1/3 ид. части от таванските помещения на сградата (л.164).

С НА за собственост върху недвижим имот на основание давностно владение и наследство, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №76763/30.10.2023г. като Акт №196, том LLXXXIX, дело №59395/2023г. жалбоподателите се легитимират като собственици при равни квоти на жилище, апартамент – самостоятелен обект с идентификатор 68134.4140.23.2.3 по КККР на [населено място], одобрени със Заповед №РД-18-19/29.03.2010г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), намиращ се на трети етаж в многофамилна жилищна сграда с идентификатор 68134.4140.23.2, разположена в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.4140.23, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху ПИ в който е построена (л.158, 159).

Със Заявление №САГ-УТ00-179/19.06.2024г. жалбоподателката Г. е сезирала главния архитект на СО с искане за издаване на Удостоверение за търпимост на строеж: Двуетажна двуфамилна жилищна сграда с мазета и тавански етаж преустроен за живеене, намиращ се в УПИ XIV₋₂₃, кв.40 по плана на[жк](л.45). Със Заявлението са били представени: Удостоверение за наследници, Скица на ПИ с идентификатор 68134.4140.23, Позволителен билет за нова постройка

№330/1968г., Обяснителна записка по част „Архитектура“ от 2024г., Декларации по чл.43 АПК и §16, ал.1 от Преходните разпоредби (ПР) на ЗУТ, контролно геодезическо заснемане.

На 23.08.2024г. главният архитект на СО е издала на Б. Г., Г. Г., Г. И. П., Д. И. П. и Б. Г. Г. Удостоверение за търпимост на строеж №187 за: „Двуетажна двуфамилна жилищна сграда с идентификатор 68134.4140.23.2“, намиращ се в ПИ с идентификатор 68134.4140.23 от КККР, УПИ XIV₋₂₃, кв.40 по плана на[жк], на основание §16, ал.1 ПР ЗУТ (л.37, 38).

Със Заповед №РОК25-РД09-50/13.03.2025г., на основание чл.178, ал.6 във вр. с ал.4 ЗУТ, кметът на район „О. купел“ е забранил ползването и достъпът до невъведен в експлоатация по установения ред строеж: „Незаконно преустройство на тавански етаж в жилище с идентификатор 68134.4140.23.2.3 с площ 49.48 кв.м.“, разположен в съсобствен имот с идентификатор 68134.4140.23, отреден за УПИ XIV₋₂₃, кв.46 по плана на[жк], с административен адрес в [населено място], [улица], с възложители и ползватели М. Г., Б. Г. и Г. Г. (л. 22-24). Този административен акт е бил оттеглен от органа, който го е издал, на основание чл.156, ал.1 АПК (л.21, Заповед №РОК25-РД09-116/27.06.2025г.).

На 12.06.2025г. (неправилно посочена като 2024г.) длъжностни лица на район „О. купел“ са извършили проверка на обект: „Незаконно пристроена баня в стълбище на 3 етаж, част от обособен обект с идентификатор 68134.4140.23.2.3“, разположен в съсобствен имот с идентификатор 68134.4140.23, отреден за УПИ XIV₋₂₃, кв.46 по плана на[жк], с административен адрес на [улица]. За резултатите от проверката е съставен КА №13/12.06.2025г. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства КА от 12.06.2025г. да е бил връчен на жалбоподателите. На последната страница на акта в полето „Присъствали на проверката“ е отбелязано: Получих на ръка 15.06.2024г. и е положен подпис, без от обстоятелствената част на КА да се установява кое е лицето, в чието присъствие е била осъществена проверката и което е получило копие от акта. В КА са отразени следните установявания: а) Съсобствената двуетажна, двуфамилна къща с идентификатор 68134.4140.23.2 е законно построена въз основа на Позволителен билет от 1968г., а впоследствие през 2024г. за нея е било издадено и Удостоверение за търпимост от главния архитект на СО.; б) В периода 2019 – 2023г. южната част на подпокривното пространство с площ 49.48 кв.м. е била преустроена за жилище с идентификатор 68134.4140.23.2.3.; в) Към жилището е пристроена незаконна баня на 3 етаж в стълбище, изпълнена конзолно и без одобрени строителни книжа, по стопански начин, с площ 3 кв.м. Стените на банята са тухлени с дебелина 12 см., измазани. Конструкция – подова стоманобетонна плоча с дебелина 8-10 см. конзолно прихваната за стълбищната площадка на кота +8.40 м. в общото двураменно стълбище. Плочата е с видима оголена долна арматура, без необходимото бетоново покритие. Банята е с подова конструкция/ плоча без анкериране към прилежащи носещи вертикални елементи.; г) Инсталации: електрозахранване, канал и водопровод от съществуващи вътрешноградни инсталации. Водопровод: открито положена ВиК вертикална тръбна разводка в стълбището на съсобствената къща. Канализация: открито конзолно в стълбищна клетка, през сутерен включена към градска канализация по [улица]. д) Поради жалба и установени на място следи от течове, мухъл, незаконно излята междуетажна конструкция и незаконна външна и окачена битова канализация в стълбищна клетка, са съставени предшествващи Констативен протокол (КП) №2/13.02.2024г. и КА №551/10.04.2024г. по чл.178 ЗУТ. Обоснован е извод, че пристроената конзолна баня в общи части: стълбище на ет.3, не отговаря на основни изисквания към строежите по чл.169 ЗУТ и е изградена без съгласие на собствениците по чл.185, ал.1 ЗУТ, без одобрени строителни книжа и без да е въведена в експлоатация.

Производството е приключило с издаване на оспорваната Заповед за премахване на незаконен строеж: „Незаконно пристроена баня в стълбище на 3^{-ти} етаж, част от обособен обект с

кадастрален идентификатор 68134.4140.23.2.3“.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключение на вещото лице инж. Н. Н. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и съответно ще го обсъди при формиране на правните изводи.

За установяване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетелите В. Д. Г., Р. Г. Д. и Р. Б. Б., като последователни, непротиворечащи си и основани на преки техни впечатления.

Свидетелката Р. Д. разказва, че е сестра на Г. Г. – общия наследодател на жалбоподателите. Знае къщата от построяването ѝ през 1967-68г. – построил я е техният баща за брат ѝ Г.. Още от построяването на къщата таванският етаж е бил обособен като стаи за живеене и се е ползвал от едната страна (откъм улицата) от брат ѝ Г., а от другата страна от сестра ѝ Л., на която последният приписал част от имота. Частта ползвана приживе от брат ѝ Г. представлявала две стаички и една малка тоалетна в която не можел да влезе по-дебел човек. Впоследствие брат ѝ си направил отделна баня след като се споразумял със сестра им. Банята била построена когато на таванския етаж се настанили да живеят жалбоподателките Б. и М. след като се родил внукът на брат ѝ Г., който е около 30-годишен.

Свидетелката Р. Б. е сестра на жалбоподателката Б. Г.. Разказва, че знае имота още преди сестра ѝ да се омъжи за Г. Г.. Третият тавански етаж винаги се е ползвал за живеене. Разделен е на две – от едната страна на коридора (към улицата) са помещенията на Г., а от другата (към двора) – тези на сестра му. Частта в която към настоящия момент живее сестра ѝ Б. представлява три стаички, коридор, баня и тоалетна. Сестра ѝ и зет ѝ Г. се качили да живеят на таванския етаж след като се родил внукът им преди 30 години. Към онзи момент била изградена банята след споразумение между съсобствениците.

Свидетелката В. Г. разказва, че познава къщата от 1993-1994г. когато се запознала с жалбоподателката М. Г.. Към онзи момент М. била приятелка на сина ѝ, а впоследствие и негова съпруга. В първите две – три години от познанството свидетелката ходила няколко пъти на гости и знае, че таванският етаж е бил в същия вид както и сега. В жилището ползвано от семейството на М. имало една отделна стая и една стая с кухня, баня и тоалетна. И до днес в банята и тоалетната се влиза от стълбището.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.3 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирани лица, за които актът създава задължения.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**, макар и не по наведените в нея доводи.

Като извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповед №РОК25-РД09-146/12.08.2025г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията, предоставени му със Заповед №СОА25-РД09-1193/03.02.2025г. на кмета на СО, на основание §1, т.3 ДР ЗУТ (т.7.42). Според приложимата норма на чл.225а, ал.1 ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице, издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2, или на части от тях. С приетата по делото и неоспорена СТЕ съдът приема, че процесният строеж е от пета категория по смисъла на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ и следователно компетентен да издаде заповед за премахването му, е кметът на СО или упълномощеното от него длъжностно лице.

Актът е в предписаната от закона форма, но съдът намира, че при издаването му са били допуснати особено съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.225а, ал.2 ЗУТ.

Законът – чл.225а, ал.1 ЗУТ, задължава кмета на общината или упълномощено от него длъжностно лице, да издаде заповед за премахване на строежи или на части от строежи от четвърта до шеста категория, които са незаконни по смисъла на чл.225, ал.2. Според регламента на ал.2 на чл.225а ЗУТ заповедта за премахване на незаконния строеж се издава въз основа на КА, съставен от служители за контрол по строителството на общинската/районната администрация. Констативният акт се връчва на заинтересуваните лица, които могат да подадат възражения в 7-дневен срок. Когато нарушителят е неизвестен, копия от КА и от заповедта се поставят на строежа и на определените за това места в сградата на общината, района или кметството.

В настоящия случай оспорваната Заповед е издадена въз основа на установяванията, отразени в КА №13/12.06.2025г. Няма спор между страните, че проверката по която е издаден КА е била извършена от длъжностни лица в районната администрация, в отсъствие на възложителите на строежа, което изрично е отразено и в оспорваната Заповед. В административния акт е посочено, че КА №13 е бил съобщен на съсобствениците по реда на §4 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ и освен това е бил връчен лично на жалбоподателката Б. Г. на 15.06.2025г., която е подала възражение срещу него.

Тези твърдения не се установяват със събраните по делото писмени доказателства. На първо място съдът отбелязва, че в КА №13 в графата „Присъствали на проверката“ е отразено „Получих на ръка 15.06.2024г.“ без от този запис да може да се установи кому в действителност е бил връчен актът. По отношение на останалите съсобственици – М. Г. и Г. Г., липсват каквито и да е доказателства, че КА им е бил съобщен по какъвто и да е начин. По делото е представен друг КА с №551/10.04.2024г. (л.57) и доказателства, че е бил обявен на жалбоподателите М. Г., Б. Г. и Г. Г. чрез залепване на съобщение на основание §4, ал.2 ДР ЗУТ (л.53). По делото обаче не са ангажирани доказателства за връчване на жалбоподателите на КА №13/12.06.2024г., посочен като основание за издаване на оспорваната Заповед, дори и по реда на §4 ДР ЗУТ – чрез залепване на съобщение. Съдът отбелязва, че с нормата на чл.225а, ал.2 ЗУТ възможността за връчване на КА чрез поставяне на съобщение на имота, е сведена единствено до случаите в които нарушителят е неизвестен, какъвто настоящият не е.

От така установените факти следва извод, че оспорваната Заповед е била издадена въз основа на КА, който не е бил редовно съобщен на жалбоподателите и последните са били лишени от възможността да вземат участие в административното производство като представят доказателства в подкрепа на своите твърдения, направят доказателствени искания, изразяват становище по събраните доказателства (чл.34 АПК). С нормата на чл.35 АПК е установено задължение индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В случая това задължение не е изпълнено с което, според настоящия решаващ състав, съществено са били нарушени административнопроцесуалните правила. Макар в административния акт да е отразено, че жалбоподателката Г. е представила писмено възражение срещу отразените в КА установявания, такъв документ не е бил представен и не е приет по делото. Прието е по делото Възражение с рег. №РОК23-ГР94-920-(8)/13.05.2024г., което обаче е неотнормосимо към предмета на спора, тъй като е дадено във връзка с друг КА – този от 10.04.2024г. (№551).

На следващо място съдът приема, че при издаване на спорната Заповед са били допуснати нарушения на основни принципи в административния процес, регламентирани в чл.7 и чл.9 АПК – принципите на истинност и на служебно начало. Съгласно тези норми административните актове се основават на действителните факти от значение за случая, административният орган е длъжен да събере всички необходими доказателства и когато няма отправено искане от заинтересованите лица, както и да укаже процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса.

Не е спорно по делото и се установява с приетата и неоспорена СТЕ, че процесният обект: „Баня в стълбище на 3-ти етаж“ представлява строеж, съгласно §5, т.38 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ (ДР ЗУТ). Според експертизата като конструкция обектът е изпълнен като двустранна конзола: подпряна към стълбищната клетка на етаж и плочата на съществуващия северен таван на сградата, изпълнена по традиционен монолитен начин – армиран бетон за подовата плоча и ограждащи стени от тухли четворка. Водата и електричеството в санитарния възел са изпълнени посредством отклонения от южния таван, преустроен на ателие. Изпълнен е нов канализационен щранг с наклонена тръба долепена до ограждащия зид на втория етаж към стълбищната клетка и вертикална част по северната фасада, заустена в уличната канализация.

Няма спор и по това, че строежът е изпълнен без одобрени строителни книжа и без издадено Разрешение за строеж.

Напълно неизяснен от административния орган е останал обаче въпросът за времето на изпълнение на строежа. В КА №13/12.06.2025г. (т.ІІІ, б. „Б“) и в оспорвания административен акт е прието, че това е станало в периода 2019 – 2022/2023г. без да е ясно въз основа на какви факти и обстоятелства, установени в административното производство, е обоснован този извод. Този въпрос е от съществено значение с оглед на това да се изясни какви са били действащите към времето на извършването му и приложими към строежа правила и нормативи по устройство на територията и съответно спазени ли са били тези правила, включително било ли е необходимо одобряването на инвестиционен проект и издаване на РС. Времето на извършване на строежа е от значение и за преценката относно приложимост на разпоредбите на §16, ал.1 от Преходните разпоредби (ПР) на ЗУТ или съответно на §127 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗУТ (ПЗР ЗИД ЗУТ). След като е приел, че строежът е незаконен по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, административният орган е бил длъжен да установи съществуват ли *отрицателни предпоставки за неговото премахване* и забрана за ползване, установени в §16 ПР ЗУТ: строежът да е изграден без строителни книжа до 07.04.1987г., но да е бил допустим по действащия по време на извършването му подробен градоустройствен план, строителни правила и нормативи или съгласно ЗУТ или в §127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ – строежът да е изграден без строителни книжа до 31.03.2001г., но да е бил допустим по разпоредбите, които са действали по времето, когато е извършен, или по действащите разпоредби съгласно този закон. По аргумент от изр.2 на §16, ал.1 ПР на ЗУТ и изр.2 на §127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ, настоящият състав на съда приема, че въпросът, дали строежът е търпим по смисъла на законовата разпоредба подлежи на преценка във всеки конкретен случай, независимо от наличието или липсата на издадено Удостоверение за търпимост, което е от значение само и единствено при прехвърлителна сделка, но не се ползва с доказателствена сила в административното

производство и не може да бъде противопоставено на трети лица и на органите на строителния контрол.

При това изводът на административния орган, че процесният строеж е изпълнен в периода 2019 – 2022/2023г. е напълно произволен и се опровергава от приетите по делото гласни доказателства и становището на СТЕ. Това заключение не почива и на събраните в административното производство писмени доказателства: Удостоверение за търпимост с №187/23.08.2024г., издадено от главния архитект на СО и НА за собственост върху недвижим имот на основание давностно владение и наследство №196/30.10.2023г. След като основанието за издаване на Удостоверението за търпимост е §16, ал.1 ПР ЗУТ, то очевидно при извършената в това производство проверка е било установено, че строежът, във вида в който се намира, е изпълнен до 07.04.1987г. Освен това с НА за собственост от 30.10.2023г. жалбоподателите Б. Г., М. Г. и Г. Г. са признати за собственици на процесния имот: Жилище, апартамент – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4140.23.2.3, със застроена площ 49.48 кв.м., въз основа на извършената от нотариуса обстоятелствена проверка и установено давностно владение и наследство, които обстоятелства напълно изключват възможността строежът да е изпълнен в периода 2019-2022/2023г.

Произволен и неподкрепен със събраните в административното, а и в съдебното производство доказателства е и изводът, че строежът (банята) не отговаря на основни изисквания към строежите по чл.169 ЗУТ. В КА и в обстоятелствената част на процесната Заповед липсват каквито и да е установявания във връзка с несъответствието на процесния строеж с основните изисквания към строежите за: механично съпротивление и устойчивост; безопасност в случай на пожар; хигиена, здраве и околна среда; достъпност и безопасност при експлоатация; защита от шум; икономия на енергия и топлосъхранение; устойчиво използване на природните ресурси, установени в чл.169, ал.1, т.1 – т.7 ЗУТ във вр. с [приложение I на Регламент \(ЕС\) №305/2011](#) на Европейския парламент и на Съвета от 09.03.2011г. за определяне на хармонизирани условия за предлагането на пазара на строителни продукти и за отмяна на [Директива 89/106/ЕИО](#) на Съвета.

Освен изложеното дотук, настоящият решаващ състав приема, че процесният строеж неправилно е квалифициран в административния акт като „*пристройка*“ (без изобщо да е ясно какво точно е вложил административния орган в това понятие), вместо като „преустройство с промяна на предназначението на тавански етаж“. Тази неправилна квалификация несъмнено е довела и до неправилно приложение на материалния закон, доколкото и към настоящия момент и във времето правилата и нормативите по устройство на територията и изискванията към различните видове строежи, са различни. За пълнота на мотивите съдът отбелязва, че административният орган не се е справил и с идентифицирането на имота за който е издаден спорният административен акт. С КА от 12.06.2025г. е бил установен и с процесната Заповед е наредено да бъде премахнат незаконен строеж, изпълнен в съсобствен имот – къща с идентификатор 68134.4140.23.2, изградена в УПИ XIV₋₂₃, [кв.46](#) по плана на[жк]. Според легитимиращите документи за собственост обаче, както и според издаденото Удостоверение за търпимост, имотът с идентификатор 68134.4140.23.2 – Двуетажна, двуфамилна жилищна сграда, се намира в УПИ XIV₋₂₃, [кв.40](#) по плана на[жк]. Това несъответствие не може да бъде квалифицирано като техническа грешка, доколкото по същия начин имотът е отразяван във всички предходни актове, издавани от районната администрация.

При това настоящият решаващ състав приема, че допуснатите нарушения на процесуалните правила и на основни принципи в административното производство са довели като краен резултат до издаване на незаконосъобразен по съдържание административен акт, който следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателите се дължат разноски ОБЩО в размер на EUR 1171.34 (хиляда сто седемдесет и едно евро и тридесет и четири евро цента) за държавна такса, за СТЕ и за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №РОК25-РД09-146/12.08.2025г. на кмета на район „О. купел“, Столична община.

ОСЪЖДА район „О. купел“, представляван от кмета, с адрес: 1618 С., [улица], да заплати на Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], М. Г. Г., ЕГН [ЕГН] и Г. Г. Г., ЕГН [ЕГН], ОБЩО сумата EUR 1171.34 (хиляда сто седемдесет и едно евро и тридесет и четири евро цента) - разноски по адм. дело №9586/2025г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова